

auväärt emmand," vastas temma, „agga ma wöin ommale Piibli osta.“ — „Teie ostate ommeiti luggeda?“ küsis teine weel. „Küll ifka.“ — „Noh,“ ütles emmand, „wõtte ni kauaks minnu poia Piibli, kunni isse ennesele ühhe sate ostnud. Lugege temma seest se nädal hõlega ja tulge tulles wal pühhapäwal jälle jutlusele. Ma tahhan teile hea melega ommas pingis istumise paita hoida.“ Noormees pistis Piibli ramatu tännades tasku ja ruttas minnema.

Teine pühhapäaw tulli — agga woõras polnud nähha. Küik selle aja olli lapse emma jaggedaste ja kindlaste temma eest palwet teinud, ja olli wägga kurb kui näggi, et ta teisel pühhapäwal ärra jäi. Agga kolmandamal pühhapäwal olli noor mees jälle kirrikus. Ta olli sedda puhku wiakaste rides, agga filmist wägga lahwatand. Pärast jutlust panni ta Piibliramatu sõnna lausumata poisi ette ja ruttas kirrikust wälja. Ta ei tulnud enam taggasi. Agga ühhe walge lehhe peal Piibli sees seisis pliatši pulgaga kirjutatud, et ta need kaks nädalat ni haige olnud, et ei sanud toast wälja. Ta tännas wägga emmandat, et ta temma hinge iggawesest hukkatusest olli aidanud ümberpöörda; ja et ta mõnne päwa pärast siit omma koju, lõuna pole tahtis taggasi minna.

Mittu aastat läksid möda ja woõras noor mees olli pea jubba teiste mällestusest kadunud. Wagga

emma läks iggawese rahhu sisse, ja temma poeg kaswas mehhets, õppis arstiks ja wõttis ühhe sõalaewa peal tenistust. Kuleme nüüd mis ta meile siin isse on ülespannud. Se olli süggile, aastal 1849, jubba 12 eht 13 aastat pärast sedda, kui nimmetud noor mees meist olli lahkunud, et meie laew Awritamaal ühhes saddamas Kapstati liggidal seisis. Ühhel pühhapäwal sõudsin ma omma sõbraga linna, ja läksin kirriku jutlust kuulma. Pärast jutlust pallas üks herra, kes mo selja tagga istus, lubba mo Piiblit, mis mo ees seisis, nähha. Pea andis ta sedda mulle taggasi, ja ma läksin omma sõbraga kirrikust wälja. Meie tahtsime just ühhe trahteri sisse astuda, wähhä toitu wõtma, kui jefamma herra, kes mo Piiblit läbbi wadanud, omma lät mo õlla peale panni, ja mulst küsis, kas mul mõnni filmapist aega olleks, temmaga rätida. Meie astusime ühte tuppa. Kui ollime mahha istunud, watas ta kaua aega mo filmi ja hakkas siis sure healega nutma. Siis küsis ta minnu nimme, mo wannust ja kus ma sündinud, ja kõige wiimaks, kas ma lapsena, ühhel pühhapäwal olleksin joobnud mehhe kirriku pallasnud, ja tedda omma emma kõrwa juhhatanud istuma. Temma küsimise peale tulli luggu norest mehhest, selle eest mo emma ni palju palwet teinud, selgeste minnu mele. Ta sõnneles mulle ellawa tundmise ja wägga ligutud süddamega omma ellust, kuidas